

KRĘCI SIĘ

Dotychczasowi zwycięzcy

- 1946 Marian RZEZNICKI
- 1947 Marian RZEZNICKI
- 1948 Marian RZEZNICKI
- 1949 Teofil SALYGA
- 1950 Wacław WOJCIK
- 1951 Tadeusz WALISZEWSKI
- 1952 Tadeusz GABRYCH
- 1953 Mieczysław ULIK
- 1954 Grzegorz CHWIENDACZ
- 1955 Eligiusz GRABOWSKI
- 1956 Mieczysław WILCZEWSKI
- 1957 Stanisław BUGAJSKI
- 1958 Stanisław BODYNSKI
- 1959 Jan CHTIEJ
- 1960 Kazimierz DOMANSKI
- 1961 Kazimierz DOMANSKI
- 1962 Kazimierz DOMANSKI
- 1963 Jerzy LATOCHA
- 1964 Józef BEKER
- 1965 Zbysław MISIOLEK
- 1966 Czesław POLEWIAK
- 1967 Jan MYSZAK
- 1968 Czesław POLEWIAK
- 1969 Rajmund ZIELIŃSKI
- 1970

Na zdjęciu: Jan Kudra finiszuje.

Jubileusze budzą zawsze wspomnienia, których nie udało się napisać w normalnych, a często bardzo suchych i lakonicznych sprawozdaniach. Tym bardziej, że jeżeli chodzi o nasz wyścig kolarski — organizowany od szeregu lat z KS „Gwardią” — to wspomnień jest szczególnie wiele.

W 1946 r. zanim ogłosiliśmy w „Dzienniku” termin pierwszego wyścigu zaczęliśmy pogoń w poszukiwaniu nagrody dla zwycięzcy. Niestety przez dłuższy czas nie atrakcyjnego nie mogliśmy znaleźć. Przypadek jednak zarządził, że na rynku przy pl. Zwycięstwa nadarzył się do kupienia olbrzymich rozmiarów kryształ. Nagrodę tę po trzech udanych startach otrzymał na własność Marian Rzeźnicki. Jego koledzy często żartowali, że Rzeźnicki w pucharze tym będzie mógł kąpać noworodka.

Po zdobyciu przez Rzeźnickiego tej kryształowej niecki pewien kibic sportowy przyniósł do redakcji własnoręcznie wy-

JUŻ 25 LAT

kuty w brzoje puchar. I ta nagroda długo nie wędrowała z miasta do miasta, bo po trzech kolejnych zwycięstwach wywiózł ją do Warszawy Kazimierz Domański. Taki był los pierwszych pucharów.

W wyścigu naszym szukali szczęścia nie tylko rasowi kolarze, ale również i... bokserzy. Na starcie widzieliśmy m. in. takich mistrzów pięści jak... Tadeusz Stasiak i Zbigniew Pietrzykowski.

Ktoś kiedyś powiedział, że najwytworniejszym przysmakiem zawodników są naleśniki. Obecna restauracja „Smakosz” przy ul. 22 Lipca „w czynie społecznym” wypiekła z okazji czwartego wyścigu setki tych smakolików, które — niestety — nie wszystkim przyniosły szczęście w czasie walki. Najbardziej służyły one Teofilowi Salydze, który zameldował się jako pierwszy na mecie.

Natomiast start do X wyścigu postanowiono uczcić salwą artyleryjską. Wypadło z okien kilka syb. Nic dziwnego, że w przysłowiowej rezygnacji z tej dodatkowej atrakcji. Były również balony, które najczęściej nie chciały wlatywać.

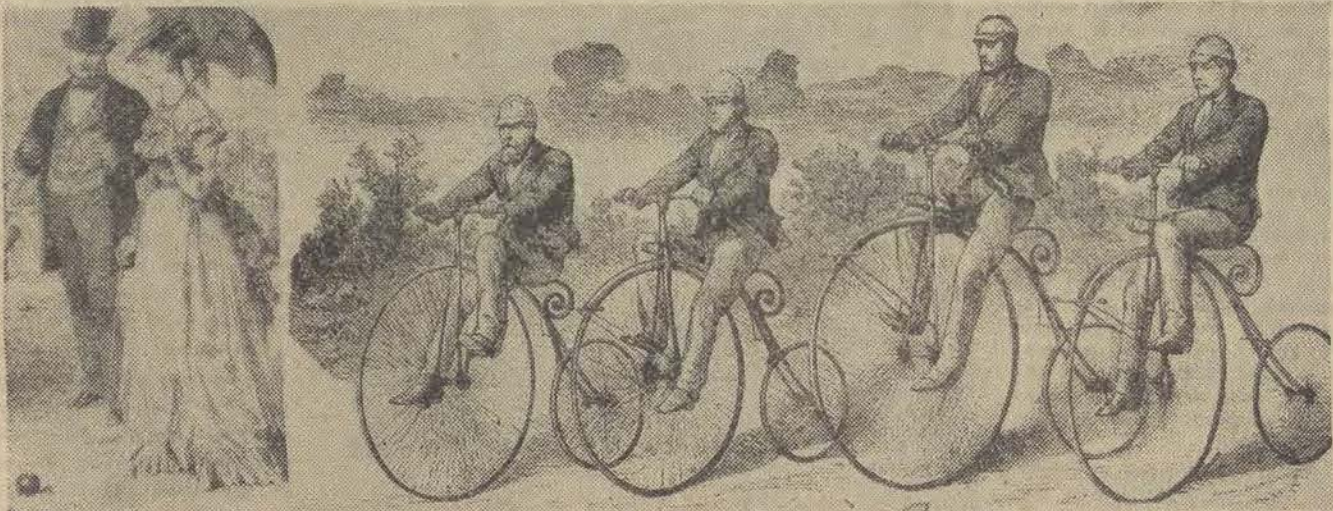
Samo przez się nasuwa się pytanie, co robią i jak żyją niektórzy z najpopularniejszych kolarzy wyścigu „DL” i KS „Gwardii”? Otóż z nie sprawdzonych osobie faktów podaje garść informacji: St. Królak prowadzi w Warszawie własne przedsiębiorstwo reperacji rowerów. M. Wilczewski jest kierownikiem stacji benzynowej. T. Salyga trenuje kolarzy „Spolem” w Łodzi. M. Rzeźnicki założył w powiecie rawsko-mazowieckim fermę hodowli kaczek, kur i gęsi. W. Wrzesiński prowadzi elektryczne parowoz pociągów pośpiesznych, a Elek Grabowski jest fotografem. Co słychać u H. Łasaka, wiedzą prawie wszyscy. On przecież jest jednym z głównych autorów zwycięstw polskich kolarzy w tegorocznym Wyścigu Pokoju. Jan Kudra pracuje jako stolarz i uczy się w technikum. T. Gabrych jest taksówkarzem.

O naszym wyścigu można by pisać wiele i przytaczać kolumny cyfr, nie chcąc jednak nadużywać cierpliwości Czytelników, więc jeszcze kilka — już anegdotycznych — wydarzeń związanych z naszą i KS „Gwardią” imprezą:

- W czasie jednego z wyścigów nagle zagubił się jadący motocyklem pilot. Zawodników prowadzić musiał więc przygodny motocyklista. Jak się później okazało, właściwy pilot wstąpił w Rzgowie na... śniadanie.
- Na pewno współczuć trzeba było Luckowi Pietraszewskiemu, który jadąc na czelu wyścigu z przewagą chyba dobrych 2-3 km, zgubił okulary i niejedyn maruder wyprzedził „ślepego” mistrza.
- Starterem honorowym jednego z wyścigów była chłuba lekkoatletyki polskiej, złota medalistka olimpijska. Stanisława Walasiewiczówna. O kolarstwie nie miała ona zielonego pojęcia i stała pytała, kiedy zakończy się ta zabawa.
- Stanisław Królak będąc w pełni sławy, po wygraniu w 1956 r. Wyścigu Pokoju, startował w naszej imprezie. Nie potrafił on jednak odnieść zwycięstwa. Podobnie było z Jasiem Kudrą, który tak dzielnie walczył o brązowy medal na Olimpiadzie w Tokio, kapitulował na autostradzie w Łodzi. Dla niektórych naszych mistrzów ta właśnie autostrada jest zaccarowaną trasą.

JAROSŁAW NIECIECKI

Wyścig w anegdocie

WSPÓLCZESNI UCZENI I SPECJALIŚCI WYNALEZLI — W POSTACI „PIGULEK ANTYKONCEPCYJNYCH” — SRODEK, KTÓRY W STU PROCENTACH ZABEZPIECZA PRZED NIEPOZADANA CIĄŻĄ. JEDNAK PIGUŁKI ANTYKONCEPCYJNE JESZCZE NIE ROZWIĄZAŁY PROBLEMU KONTROLI URODZEŃ, SA ONE CO PRAWDA PEWNE, ALE:

PIGUŁKI

▲ nie są wolne od pewnych skutków ubocznych; u sporej części kobiet, zwłaszcza w pierwszym okresie stosowania, wywołują one uczucie słabości, ból głowy, zachwianie zmysłu równowagi i skłonność do... przybierania na wadze.

▲ nie są one — w każdym razie dla kobiet znajdujących się na bardzo niskim poziomie rozwoju umysłowego lub dla analfabetów — dostatecznie proste w użyciu.

W celu wyeliminowania wszelkich kłopotów specjalści podejmują wysiłki, które mają w rezultacie nie tylko poprawić jakość pigulek, ale

dla

spełnić jeszcze sporo innych warunków. Dążą więc uczeni do tego by:

▲ pigułki antykoncepcyjne działały skutecznie przy bardzo zmniejszonej częstotliwości ich używania (2 razy na miesiąc!);

▲ wynaleźć substancje działające „antykoncepcyjnie” na pewien okres — również dla mężczyzn;

▲ stworzyć rodzaj zastrzyków, których użycie byłoby skuteczne zarówno dla kobiet, jak i mężczyzn.

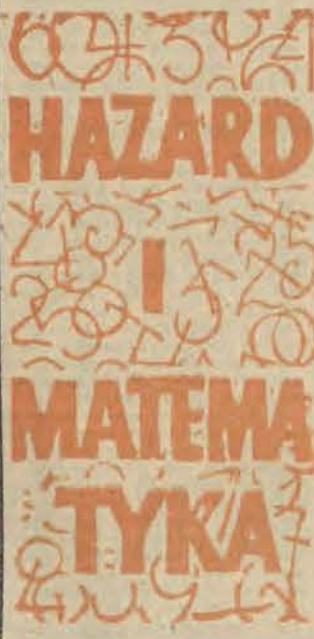
Specjaliści amerykańscy dokonują eksperymentów z pewnymi środkami chemicznymi,

mężczyzn

mi, które podobno pozbawiają mężczyzn płodności na pewien okres czasu.

Dotychczasowe próby, przeprowadzone na kilkudziesięciu więźniach, którzy dobrowolnie poddali się eksperymentowi, nie tylko potwierdziły skuteczność preparatu, ale również wykazały, że używanie go nie wywiera żadnego szkodliwego wpływu. Będą więc pigułki dla mężczyzn?

„Nie można zaprzeczyć, że probabilistyka narodziła się w salonach gry polowej XVIII wieku. Zapewne jej kotłownią była pokryta zielonym sukniem, a grzechotka składała się z kubka i pary kości. Cała wczesna historia rozwoju matematycznej teorii prawdopodobieństwa to po prostu rejestr rozwiązań poszczególnych problemów hazardowych” — pisał Warren Weaver, matematyk i popularyzator matematyki, wyróżniony za tę działalność nagrodą im. Kalinigi, w swojej książce „Elementarz rachunku prawdopodobieństwa” i przedstawia w jednym z jej rozdziałów także wyliczenia, od których młotnikom różnych ruletek, pokerek, czy nawet wyścigów konnych włosy powinny stanąć z miejsca dęba.

Niedzieln
Magazyn
„Dziennika
Łódzkiego”

PANORAMA

Rachunek

prawdopodobieństwa — to dział matematyki, do którego uprawiania trzeba mieć specjalny talent. Jego wyniki są bowiem często tak nieoczekiwane, że nasza „zwyczajna”, nieprobabilistyczna intuicja nie może ich zaakceptować od razu. Trzeba nieraz dłuższego zastanowienia i skupionej analizy rozumowania, aby dostrzec, że jest ono całkowicie niepodważalne i poprawne.

Oto przykład: pewien inżynier wypożyczył z biblioteki tablicę logarytmiczną. Przy zwracaniu ich stwierdził, że pierwsze karty tablic są znacznie bardziej wytuszczone od pozostałych — i zdumiał się: czyżby ludzie częściej poszukiwali logarytmów liczb zaczynających się od jedynki niż od dziesiątki? A może — co wydaje się przecież niezwykle dziwne — liczby zaczynających się od „małej cyfry” jest „więcej” od pozostałych?

I rzeczywiście: jeśli weźmiemy dowolną tablicę liczbowa (np. jakąkolwiek tablicę z rocznika statystycznego) i zaproponujemy komuś grę na takich warunkach, że za każdą liczbę z tej tablicy, zaczynającą się cyfrą 1, 2, 3 lub 4, partner wypłaci nam złotówkę, zaś za każdą inną — my wpłacimy jemu złotówkę, to okaże się iż będzie to jedna z najbardziej niekorzystnych gier; nasze szanse na zwycięstwo będą się miały do szans partnera jak 7:31! A intuicja mówi coś zupełnie innego... Kto nie wierzy — niech spróbuje wypisać sobie na przykład liczby od 1 do 500 i zobaczy, ile z nich sprzyja naszej wygranej.

Ale do rzeczy: wiele osób jest przekonanych, że jeśli tylko gra jest gra „na równe szanse”, to prawdopodobieństwo ruiny (to znaczy zgrania się do nitki) jest dla obu graczy takie samo. Na przykład — przy grze w „orła i reszkę”. Zapomina się przy tym, że zasoby finansowe graczy mogą być różne — a to okazuje się małe kolosalne znaczenie.

Nie wdając się w szczegóły rachunku, podam od razu: jeśli mamy dwa razy mniej pieniędzy na przegranie, to nasze szanse są dwa razy mniejsze od szans przeciwnika, i ogólnie: jeśli mój kapitał na grę wynosi x zł, zaś przeciwnika — y zł, to szanse nasze mają się do siebie jak x:y. I to przy grze na równe szanse — rzadkiej stosunkowo wśród gier hazardowych.

Taka na przykład gra, jak ruletka — która, o dziwo, jest minimalnie niesprawiedliwa, szanse gracza mają się bowiem do szans bankiera jak 0,49 do 0,51 — ma tę właściwość, że posiadanie przez bankiera zaledwie 9 razy więcej pieniędzy od gracza powoduje, iż gracz zostanie zrujnowany z prawdopodobieństwem 99 proc.! A przecież wielkie salony gry dysponują z reguły kapitałami znacznie, znacznie większymi od kapitału grających! W takim zaś wypadku — po dostatecznie długiej grze ruina gracza jest całkowicie pewna.

„Aczkolwiek hazardziści niewątpliwie dużo nauczyli się od znawców teorii prawdopodobieństwa, jednakże nigdy nie potrafili na-

uczyć się — czy też może zaakceptować — głównego, wpływającego z tej teorii wniosku dotyczącego gier hazardowych. Wniosek ten jest prosty: kto się hazarduje, ten traci!” — pisał Weaver. I tu przypomina mi się anegdota o pewnym znakomitym polskim probabilistach, który egzaminowanie studenta z rachunku prawdopodobieństwa zwykł był zaczynać od pytania: czy ten gra w gry hazardowe. Jeśli odpowiedź była twierdząca, delikwent z miejsca dostawał dwie, bowiem — jak uzasadniał profesor — albo nie miał pojęcia o teorii prawdopodobieństwa, albo też znał ją i mimo to nie stosował, a w takim razie był niepełna rozum...

Ale przecież i hazardzistom zdarzają się wygrane! To prawda, lecz warto byłoby dowiedzieć się, ile wygrywających i tak miało dużo pieniędzy — zgodnie z rachunkiem Weavera... A poza tym — ilu natychmiast przegrało całą wygraną, kontynuując hazard w całości — tylko aby nie uprawiać go stale i w kwotach przekraczających możliwość gracza. Jeśli ktoś woli wypłacić kupon Totka za 10 zł niż wydać te sumę na bilet do kina — tego sprawa. Ale pakowanie w tę zabawę — powiedzmy — pół pensji, to już czyste szaleństwo.

Nie mając więc „intuicji prawdopodobieństwa”, zadowolmy się mądrą maksymą, którą z upodobaniem powtarzał mój wuj: „Umar jest ozdoba wieku dojrzałego”. Inna sprawa, że mawiał to zazwyczaj przy grze w karty...

EPSILON

